

Sygn. akt XI W 3521/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jan Piwkowski

Protokolant: Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela publicznego K. C.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 listopada 2013 roku, 01 kwietnia 2014 roku, 15 maja 2014 roku w W.

z wniosku Straży Miejskiej m.st. W. I Oddział (...)

sprawy przeciwko **J. C.**

synowi Z. i M. z domu S.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionemu o to, że:

1. W dniu 2 listopada 2012 r. ok. godziny 21:40 na ul. (...) w W. spożywał napój alkoholowy typu piwo marki (...) o zawartości alkoholu 5,6 procent w miejscu zabronionym,

tj. o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 w związku z art. 14 ust. 2a Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26.10.1982 r.,

2. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 dopuścił się nieobyczajnego wybryku – poprzez oddanie moczu wobec przechodniów,

tj. o wykroczenie z art. 140 kw,

3. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 używał słów nieprzyzwoitych w miejscu publicznym,

tj. o wykroczenie z art. 141 kw,

4. w miejscu i czasie jak w pkt. 1 zaśmiecił miejsce dostępne dla publiczności – poprzez wyrzucenie puszki na chodnik,

tj. o wykroczenie z art. 145 kw,

orzeka

I. na podstawie art. 5§1 pkt 2 kpw w zw. z art. 17§1 kw w zw. z art. 62§2 i 3 kpw umarza postępowanie;

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. L. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych powiększoną o aktualną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pełnionej obrony z urzędu obwinionego;

III. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

sygn. akt XI W 3521/13

UZASADNIENIE

J. C. został obwiniony o to, że w dniu 2 listopada 2012 r., około godziny 21⁴⁰ na ulicy (...) w W. spożywał napój alkoholowy typu piwo marki (...) o zawartości alkoholu 5,6 procent w miejscu zabronionym, to jest o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 w związku z art. 14 ust. 2a Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26 października 1982 roku, w tym samym miejscu i czasie miał dopuścić się nieobyczajnego wybryku – poprzez oddanie moczu wobec przechodniów, co stanowi wykroczenie z art. 140 kw, użyć słów nieprzyzwoitych w miejscu publicznym, czym wyczerpałby dyspozycję art. 141 kw, a także zaśmiecać miejsce dostępne dla publiczności, poprzez wyrzucanie puszek na chodnik, co stanowi wykroczenie z art. 145 kw.

Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2014 roku zapadło, w oparciu o art. 80 kpw, postanowienie o prowadzeniu w dalszym ciągu odroczonej rozprawy, mimo iż skład Sądu uległ zmianie. Ponieważ Sąd miał dostęp do opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej na potrzeby sprawy o sygnaturze XI W 5549/12, z której wynikało, że J. C. był wcześniej leczony psychiatrycznie, pojawiła się wątpliwość, co do jego poczytalności (k. 77). Obwiniony oświadczył, iż istotnie w roku 2004 był leczony w Szpitalu (...) i przyjmował leki psychotropowe. Poinformował także o kontynuacji terapii u prywatnego lekarza psychiatry, przyjmowaniu leków, w tym permazyny i seroniny. Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 42 § 2 kpw postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego psychiatry, celem ustalenia, czy obwiniony w chwili popełnienia czynów był w stanie rozpoznać ich znaczenie i pokierować swoim postępowaniem, a także jaki jest jego aktualny stan zdrowia i czy jest zdolny, aby brać udział w postępowaniu.

Ze sporządzonej przez biegłego psychiatrę - J. M. opinii wynika, iż J. C. aktualnie leczy się z powodu zaburzeń depresyjnych, regularnie przyjmuje leki w tym permazynę i seroninę, zaś w roku 2003 był, przez okres dwóch miesięcy, leczony w szpitalu z uwagi na swoją chorobę. Wnioski opinii wskazują, iż obwiniony wciąż cierpi na stany depresyjno-lękowe - ma obniżony nastrój, skarży się na problemy z koncentracją, zaburzenia nastrojów i lęk. Biegły rozpoznał u J. C. zespół psychoorganiczny, charakterystyczny dla osób z zaburzeniami depresyjno-lękowymi. W jego ocenie stan ten zniósł jego zdolność rozpoznania znaczenia dokonanych czynów i kierowania swoim postępowaniem. Z powodu swojej choroby nie jest zdolny i nie może brać udziału w postępowaniu (k.126-127).

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na to, że do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niezbędne były wiadomości specjalne, Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii sądowej. W swojej opinii psychiatra wypowiedział się zarówno o poczytalności obwinionego w czasie popełnienia wykroczenia, jak i o jego aktualnym stanie zdrowia psychicznego i zdolności do udziału w postępowaniu. Sąd po wnikliwej analizie jej wniosków, a także dołączonej dokumentacji medycznej, uznał ją za w pełni przekonującą. Wywiedzione przez biegłego wnioski są logiczne, sporządzone w sposób wyczerpujący, fachowy, rzetelny i zgodne z najlepszą wiedzą prezentowaną przez specjalistę w swojej dziedzinie. Co więcej, korespondują one ze zgromadzoną dokumentacją medyczną, jak również z wyjaśnieniami obwinionego odnośnie jego choroby i leczenia psychiatrycznego. Ponieważ nie zostało wykazane, aby opinia była niejasna, niepełna albo zachodziła w niej sprzeczność, tym samym Sąd nie znalazł żadnych podstaw do jej zakwestionowania. Tym samym przychylił się do przedstawionych w niej wniosków i oparł o nie rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Wątpliwości Sądu nie wzbudziła także dołączona dokumentacja medyczna sporządzona w Szpitalu (...), ukazująca przebieg choroby i leczenia J. C., poświadczoną przez statystyka medycznego A. P.(k.101-104) Potwierdza ona, iż obwiniony w roku 2003 cierpiał na zaburzenia depresyjno-lękowe i był leczony psychiatrycznie. Sąd ocenił ją jako w pełni wartościowy materiał dowodowy, wspierający wyprowadzone przez biegłego psychiatrę wnioski, dotyczące poczytalności obwinionego. Z uwagi na fakt, iż została ona sporządzona przez profesjonalistów – lekarzy psychiatrów, zaś jej zgodność z prawdą została poświadczona, Sąd ocenił ją jako wiarygodną.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym w trybie art. 76 § 1 kpw. Do tych dokumentów należały: notatkę urzędową (k 1-2v, 4-4v), protokół użycia alkotestu (k.5-5v), poświadczenie odbioru wezwania (k.6), pismo Straży

Miejskiej z dnia 28.11.2013 r. (k.45), dokumentacja z izby wytrzeźwień (k. 47-51v), kserokopia notatników służbowych (k. 52-58, k. 106-120), opinia sądowo-psychiatryczna ze sprawy XI 5549/12 (k. 75-78).

W świetle ujawnionego materiału dowodowego stwierdzić należy, że J. C. nie może ponosić odpowiedzialności za popełnienie zarzuconych mu wykroczeń. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności sporządzoną przez biegłego psychiatrę J. M. opinię oraz dołączoną dokumentację medyczną, Sąd ustalił, iż z powodu swoich zaburzeń lękowo-depresyjnych, obwinionemu nie sposób przypisać popełnienie wykroczeń. Jak wynika z dokumentów opisujących przebieg choroby i leczenia J. C., co najmniej od roku 2002 cierpi on na zaburzenia psychiczne wykluczające możliwość przypisania mu winy, także jego aktualny stan zdrowia czyni go niezdolnym do brania udziału w postępowaniu. Powyższe dowodzi, iż jego poczytalność w chwili czynu była wyłączona, konsekwencją czego, nie można uznać go za winnego, a zatem niniejsze postępowanie należało umorzyć.

Zgodnie z treścią art. 5 § 1 pkt. 2 kpw nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czyn nie zawiera znamion wykroczenia albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia wykroczenia. W myśl zaś art. 17 § 1 kw nie popełnia wykroczenia, kto z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych, nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Sąd, w oparciu o opinie biegłego ustalił, iż w chwili popełnienia czynów J. C., z powodu swoich zaburzeń lękowo-depresyjnych, powodujących zakłócenia świadomości nie mógł rozpoznać znaczenia swojego czynu, a więc pojąć szkodliwości i skutków społecznych swego zachowania, ani pokierować swoim postępowaniem. Z uwagi na swój stan psychiczny obwiniony nie mógł (nie potrafił) postąpić inaczej, a więc wystąpiło u niego także zakłócenie w sferze woli.

Niepoczytalność sprawcy w chwili popełnienia czynu wyłącza jego winę. W związku z tym, postępowania wobec niego nie wszczyna się, a wszczęte umarza (art. 5 § 1 pkt 2 kpw), także wtedy, gdy ta przeszkoda procesowa ustalona została dopiero przed sądem - na rozprawie, po rozpoczęciu przewodu sądowego (art. 63 § 3 kpw). W niniejszej sprawie podstawy do umorzenia postępowania ujawniły się już w toku postępowania jurysdykcyjnego, dlatego też, w myśl przytoczonych przepisów, należało wydać wyrok umarzający postępowanie wobec J. C..

Treść art. 62 § 2 kpw stanowi, że w razie stwierdzenia okoliczności wyłączających orzekanie po wszczęciu postępowania, sąd wydaje postanowienie o jego umorzeniu, a jeżeli rozpoczęto już przewód sądowy - wyrok umarzający postępowania. Gdyby jednak dopiero po wszczęciu przewodu sądowego ustalono, że czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających jego popełnienie lub że czyn nie zawiera w ogóle znamion wykroczenia bądź że ustawa stanowi, iż sprawca czynu nie popełnia wykroczenia (art. 5 § 1 pkt 1 i 2), sąd zamiast wyroku o umorzeniu wydaje wyrok uniewinniający (art. 62 § 3), chyba że niepopełnienie wykroczenia przez sprawcę wiąże się z jego niepoczytalnością w chwili czynu, kiedy to postępowanie należy jednak umorzyć, tyle że wyrokiem (tak Tomasz Grzegorzczak w Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, wyd. V) W związku z powyższym, w niniejszej sprawie należało orzec wyrokiem.

O kosztach obrońcy orzeczono na podstawie art. 618 § 1 punkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw, przy uwzględnieniu treści § 14 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. L. kwotę 180 zł, powiększoną o aktualną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów pełnionej obrony z urzędu obwinionego.

O kosztach postępowania, z uwagi na umorzenie postępowania, orzeczono na mocy art. 118 § 2 kpw, stwierdzając, zgodnie z kierunkiem rozstrzygnięcia, iż ponosi je Skarb Państwa.